

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 195.

Anden Session.

55de Møde.

Lørdagen den 21de December.

(Forts.)

Rothe (fortsat): Der er altsaa Sand-
synlighed for, at det Tilfælde vil indtræde,
at de 2,000 Rbd. ikke ville strække til til
samtlige de Embedsmænd, som have Udgang
til at faae Alderstillæg; og der maatte
altsaa bestemmes, hvilke af de Embedsmænd,
der efter Vædringsforslagets Begyndelses-
bestemmelser have Udgang til Alderstillæg,
der skulde avancere op, naar Noget af den nor-
merede Sum blev ledig, men disse Bestemmelser
findes ikke, og naar de ikke findes der, saa
synes det mig, at Finantsministeren vil komme
i megen Forlegenhed med at afgjøre, hvem af
de Embedsmænd, der staae for Tour, han skal
lade avancere. Der kan ikke hertil svares:
han skal lade den avancere, der er ældst, thi
der ere flere Classer, nemlig de, der have nær-
mest Ret til at faae 100 Rbd., de, der alle-
rede have faaet 100 Rbd. og som ere de æld-
ste til at faae 50 Rbd. til, og de, der der-
efter ere de ældste til at faae endvidere 50
Rbd. osv.; de dele sig altsaa med Hensyn til
Alderstillægene i forskjellige Aldersclasser, og
der er ikke nogen Regel for, hvilken af disse
forskjellige Classer, der skal være den nærmeste
til at rykke op i den Sum, der muligen kunde
blive vacant. Det er derfor, det forekommer
mig, at Vædringsforslaget, selv affeet fra de
Grunde, som ere anførte mod Principet i Al-
mindelighed, ikke godt kan antages i den Skik-
kelse, hvori det foreligger her, da det mangler
nærmere Bestemmelser.

Fscherning: Ja, naar der ikke er andre
Indvendinger mod dette Forslag, end de, som
ere fremsatte af den ærede sidste Taler, saa troer
jeg, at de, tiltrods for hans meget indviklede

Beregninger eller lange Beregninger, rettere
sagt, thi indviklede kan man ikke kalde dem, og
tiltrods for hans Sikkerhed for, at der er saa
store Vanstueligheder, maae falde bort. Den
første Vanstuelighed, han syntes at gaae ind paa,
forekom mig forsvandt for ham selv under Ta-
len, thi han blev maastee selv opmærksom paa,
at der staaer: „dem, som idet mindste have
tjent i 15 Aar“, og at dette „idetmindste“ alt-
saa er Minimums-Forudsætningen; før de have
tjent Staten saalænge, kunne de ikke faae det,
men de kunne gjerne komme til at vente meget
længere (Rothe: Det har jeg ikke sagt!); men
det kommer an paa, om der er Penge forhaan-
den; men jeg troer, at den ærede Rigsdags-
mand var enig med sig selv om, at Pengene
skulle blive ledige, førend denne Minimums-
berettigelse kan gjøre sig gjældende. Da nu
denne hele Regel er hentet fra Tjenestalderen,
saa maa dog vel Den være nærmest, som tid-
ligst kommer i denne Stilling (Rothe: Nei!).
Ikke det? Ja, hvorledes man ellers tager Profe-
ner i Kloster, veed jeg ikke, naar det ikke er
efter Indskrivningsdagen, og altsaa maa jo En-
hver sørge for, at hans Indskrivningsdag, hans
Indtrædelsesdag bliver bemærket, og derved vil
fremstaae en Rækkefølge af Berettigelser, og
den vil Ministeren komme til at følge. Det
ligger ganske simpelt for, det er her, ligesom
overalt, hvor der er Indskrivning, at man søl-
ger Indskrivningsordenen, og har Noget for-
sømt at sørge for, at han i rette Tid er bleven
indskreven, saa kommer han ogsaa til at lide
derunder, og de Bestemmelser, som behøves for
at afgjøre dette, ere virkelig aldeles ikke Lov-
bestemmelser, det er administrative Bestemmel-
ser; thi Loven har noksom antydet, hvad her
er at gjøre, at Ingen kan forlange Alderstil-
læg, før han har tjent i denne visse Tid og
gjennemgaaet disse visse Gradationer, og at